

[Per Hækkerup.]

dannelsesfond for blot at tage et par eksempler.

Folketinget har arbejdet med skatteproblemerne og har derved videreført bestræbelserne for at forenkle skattelovgivningen; samtidig har man videreført den bestræbelse, som regeringspartierne i hvert fald har ønsket virkeliggjort på skattelovgivningens område i retning af at lette skattebyrden for de små og mellemstore indkomster.

Når man ser tilbage på året, der er gået, er der formentlig især to store lovgivningsområder, som træder frem. For det første har vi i den forgangne vinter i enighed mellem de fem demokratiske partier gennemført den nye forsvarsordning. Jeg tror, det er af den allerstørste betydning, at der på dette særdeles vigtige område er opnået enighed mellem de demokratiske partier, og at den strid omkring forsvarsproblemet, som i nogle menneskealdre har været med til at præge vort politiske liv, hermed kan anses for fjernet. Jeg tror, det har betydning indadtil for det politiske liv i landet og for værnene selv, men jeg tror ganske særlig, det har betydning udadtil både i forholdet til vore allierede og i forholdet til andre magter, at der nu står en så bred politisk tilslutning bag den nye forsvarsordning.

En anden afgørelse, der vil fremtræde som måske den mest betydningsfulde af folketingets afgørelser i vinter, er beslutningen om Danmarks tilslutning til frihandlssammenslutningen de syv og den dertil knyttede reform af vor toldlov og ændring af vor handelspolitik. Da vi drøftede de udenrigspolitiske problemer i forgårs, lagde jeg godt mærke til en udtalelse af det ærede medlem Per Federspiel. Det ærede medlem sagde, at der ikke var nogen anledning til at vende tilbage til diskussionen om de motiver, vi havde til henholdsvis at gå ind for en dansk tilslutning til de syv eller, som hans parti, ikke at kunne medvirke til denne beslutning. Jeg skal for så så vidt følge det ærede medlems henstilling om ikke at grave i det, der nu er historisk stof; men jeg vil gerne have lov til at give udtryk for glæde over, at det viste sig muligt, da den endelige afgørelse skulle træffes om dette særdeles vigtige problem, da at få en tilslutning, der ikke blot omfattede regeringspartierne, men også det konservative folke-

parti. Jeg synes ikke, man har lov til at forbigå i tavshed, at på dette grundlæggende spørgsmål viste det sig altså, at den samarbejdende opposition var delt. Man kunne nok spørge sig selv, hvor vi egentlig havde været henne med Danmarks stilling, hvis det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke i sommeren 1957 havde ladet regeringsmulighederne gå sig af hænde, men havde været chef for den regering, der i givet fald skulle fremsætte forslag vedrørende Danmarks holdning til disse markedsdannelser. Når man betænker, hvor intimt og godt samarbejdet mellem de to oppositionspartier normalt hævdes at være fra oppositionspartiernes egen side, må man nok have lov til at undre sig over, at i dette, som oppositionens talere ofte har kaldt det vigtigste spørgsmål i efterkrigstiden, stod oppositionen, om jeg så må sige, splittet fra isse til hæl.

Det kan jo ikke undgås, at beslutningen om Danmarks indtræden i de syv på mangfoldige måder vil komme til at påvirke og bestemme de problemer, vi på det erhvervs-politiske område kommer til at stå over for i de kommende år; og hver eneste gang, vi kommer til at stå over for et sådant problem, har altså de to oppositionspartier for så vidt et forskelligt udgangspunkt, som det ene parti er medansvarlig for beslutningen og det andet parti i hvert fald ikke ville være delagtig i ansvaret og jo egentlig havde ønsket, at Danmark havde valgt en anden vej. Dette kan efter min opfattelse ikke undgå at medføre, at de to partier i sag efter sag vil komme til at stå med et forskelligt udgangspunkt og logisk også med en forskellig konklusion.

Vi har ikke set så forfærdelig mange eksempler på det endnu, men vi erfarede det jo i forbindelse med toldreformen, som også det konservative folkeparti medvirkede til, medens venstre heller ikke på dette felt ville være med til at tage et ansvar. Jeg mener dog, at man skal være opmærksom på, at selv om gennemførelsen af toldreformen som den første umiddelbare konsekvens af vor beslutning om at tilslutte os de syv var særdeles central og vigtig, så var de foranstaltninger, vi med toldreformen tog for at støtte det danske erhvervsliv i overgangsperioden, indtil det har tilpasset sig de nye markedsforhold, kan man sige, egentlig